

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Červen
2025*

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

*Ročník
XXIV.*

...vstoupil na nebesa... - or

Slova o Ježíšově vstoupení do či na nebe neznamenaají, že by Ježíš vystoupal atmosférou a skončil někde na oběžné dráze. Vystoupil na nebesa - znamená, že Ježíš je tím, kdo je nahoře, kdo nás předešel k Bohu. To naznačuje už vzkříšení, že ho Bůh neponechal smrti. Ježíš vstoupil do oblaku svědků, kteří se vznášeli k Bohu. Ten oblak plný lásky, zájmu, ohledu, přímluv a souběhu jej přijal mezi sebe, vzal k Bohu a přenesl tam, kam patří, do nebe, do Boží blízkosti.

Ale nanebevstoupení neznamená odchod a loučení. Učedníci to již tuší a za týden a kousek, o svátcích Ducha svatého, to prožijí na vlastní kůži. Ježíš je po Boží pravici, ale není od nás oddělen a izolován. Nanebevstoupivší Ježíš, to k nám vypouklé a vychýlené nebe, je v nebi jako vševládce, ve své osobě, ve svém srdci a Duchu navždy a nerozlučně spojuje nebesa a zemi, a nikdo a nic je nemůže více oddělit ani rozdělit. Kdo nás odloučí od lásky Kristovy, od lásky toho, který trpěl a zemřel, ale vstal a nyní sedí po pravici Boží?!

Nanebevstoupení neznamená, že Kristus opustil svět, tak jako motýl vylétá ze své kukly, ale že ten od světa za nic položený přebývá s námi jako ten, jemuž patří budoucnost naše i budoucnost veškerenstva. V Ježíši Kristu jsou nebesa s námi – „jako v nebi, tak i na zemi“ - takže my nepatříme cele jen té jedné části, nepatříme pouze zemi, nejistotě, temnotě, smrti. V Ježíši Kristu patříme oběma částem: patříme také plnému životu, naplněnému jeho láskou, od které nás nemůže oddělit ani odloučit nic a nikdo.

Dubnové rodinné bohoslužby – proč chodím do kostela – Debora Rumlová

Dubnové bohoslužby pro malé i velké byly o malém Ježíši v chrámu. Součástí bohoslužeb se stala i anketa o tom, proč vlastně chodíme do kostela. Zde je část odpovědí, které děti zachytily o týden předem - sestříhané video z rozhovorů můžete shlédnout na našich webových stránkách. Odpovědi jsou různé, ale celým textem se nese důležitý rozměr společenství, tak bych všem přála těm, kdo už do kostela chodí, ale i těm, kdo přijdou poprvé, aby tady našli místo, kde

jim bude dobře, kde najdou oporu a útěchu, naději a povzbuzení a radost.

Proč chodíte do kostela?

Protože to je výborná šance, chodím tam rád.

Protože tam jsou dobrý lidi, se kterými se rád potkám. Protože věřím v Ježíše Krista, kterého nám tady kážou.

Protože tady mám spoustu přátel, se kterými se třeba přes týden nevidím. Vždycky se těším, že se potkáme a popovídáme si. A taky si ráda zazpívám.

Protože tam chodí moji rodiče.

Je to taková moje druhá rodina, je mi tady příjemně.

Protože věřím v Boha, ráda slyším Boží slovo, které mě někdo předává. Setkám se tu s lidmi, kteří věří jako já a je nám spolu hezky.

Protože chodí rodiče a mám tu kamarády.

Protože můžu a protože chcu, a dělá mi to dobře na duši.

Většinou se na ten kostel těším. Mám tam kamarády.

Chodím tam kvůli Bohu. Bůh je pro mě velká záhada.

Najednou mám pocit, že věci jsou správně tak jak jsou, že dávají smysl. Můžu se volně nadýchnout. Ucítím radost nebo naději.

Protože mě to baví.

Vidím se se známými a dělá mi to dobře na duši.

Protože se mi tady líbí.

Věřím v Pána Ježíše a jsem ráda, že mě k tomu rodiče přivedli. Miluju Pána Ježíše.

Protože chci s mámou pomáhat dělat kostelní potřeby.

Protože se tam setkávám s lidmi, které mám rád. Protože tam slyším o Bohu a čtení s Písmem.

Protože mi to dělá radost a klid na duši.

Mám tam kámoše a kámošky. A záleží na tom, kdo káže, podle toho mě baví.

Protože se těším na kázání.

Abych měla obecnství s Bohem. Já vím, že Bůh není v kostele jenom, ale někdy se potřebuje člověk zklidnit a ten chrám mu v tom pomůže.

Asi kvůli svačinám na konci...

Dává mi to energii a sílu a naději.

Přináší mi to radost a vnitřní sílu. Mám tam spoustu přátel.

Neděle bez bohoslužeb je pro mě nějaká prázdná, bez bohoslužeb to není pořádná neděle. Aspoň jednou týdně se nějak zastavit a zaposlouchat do biblického textu a přemýšlet a udělat si na to vše čas. Udělat si čas na Boží věci, je pro mě důležité. A taky ráda zpívám písně z evangelického zpěvníku a svítáku.

Je to pro mě taková samozřejmost.

Já jsem sem chodil odjakživa, tak sem chodím.

Abych nezapsal.

Protože musím (smích).

Protože to máma potřebuje.

Rozhovor s Janem Husem.

Chodíte do kostela? Nechodím. Proč? Chodil jsem, ale upálili mě.

A dvě odpovědi dorazily později

Nikdo se mě neptal. Bylo to pro mne snazší říct vnukům, ať raději zajdou za babičkou, protože je sečtělá a umí se vyjádřit. Nepomohlo to, protože se babička ztratila. Neztratila se v chrámu, ale někde venku.

Babička v anketě volně řečeno řekla, že nikde jinde nenalézá místo k odpuštění, kde by byla naděje a láska. Babička je moudrá, jak už babičky bývají.

Odpouštění je to, co mne trápí, že se poskytuje automaticky. Že kostel je vlastně automat na odpuštění. Babička mně říká, když neodpustíš, tak nemůžeš k večeři Páně, nemůžeš se modlit Modlitbu Páně.

Někdy mi připadá, že lidi konají nehezké věci s tím, že vědí, že se jim odpustí, někdy automaticky odpustí. V dětství jsem byl vychováván přísně, protože jsem byl jedináček, tak abych nebyl rozmazlený, tak jsem byl vychováván přísně. Přísnost spočívala v tom, že jsem věděl, že přijde odměna za nedodržení slibu. Fyzická či duševní újma. Odpuštění až potom. Odpuštění nebylo zadarmo. S láskou vzpomínám na rodiče a myslím si, že mělo být přísnosti ještě víc. Ted' to vypadá, že bych chtěl zavést odpustky. To ne, to už tady bylo.

Abych se vrátil k anketě.

Proč chodím do kostela? Protože kdybych nešel do kostela, tak neděle by pro mne nebyla nedělí a něco by mně chybělo. Kostel. Proto chodím do kostela.

Někdy se mi pravda stává, že nejsem nadšený. Ale to je chyba ve mně.

OBNM (Tato značka mě provázela dětstvím. Maminka ji tátovi vyšívala na montérky, aby se neztratily v čistírně, kde jim byla opuštěna špína.)

Protože musím, řekl jsem při zkoušce nahrávací techniky a myslel jsem to spíš jako vtip. Tak abych si v kostele zlepšil reputaci. Ano, musel jsem, u nás se o tom nediskutovalo („nejlepší“ to bylo třeba na velikonoční pondělí, pomlázku jsem musel předčasně ukončit, abych byl v devět v kostelní lavici na svém místě), tak jsem se to naučil, a tak už mi kostel k neděli patří (když se jednou za čas ocitnu někde, kde jít do kostela nejde, nebo je to moc komplikované, cítím se nesvůj a trochu provinile – dá se to pak ale řešit alespoň tím, že si pustím online přenos – třeba od nás z Města). Ale ještě k tomu „musení“ - jsem za to vlastně vděčný, naučil jsem se chodit a nedovedu si představit, že by to bylo jinak. V době kovidu jsme poznali, jaké to je, když do kostela nejde jít a dalo se chodit na celodenní výlety, ale tak úplně jako na dobrý čas na to nevzpomínám. Samozřejmě jsem se tak – z „musu“ - naučil číst a psát a ráno si čistit zuby a uklízet a zdravit. Ale přece jen si myslím, že je lepší do kostela nechodit jen proto, že se to má ba musí. Chodím, protože musím, jako farář, ale taky, že chci. Nacházím tam, v kostele, společenství lidí, kteří jsou mi blízcí. A mám rád mnohé, co se tam děje (zpěv, čtení a přemýšlení a ztišení), dokonce si bez toho nedovedu nejen neděli představit. A blízký je mi taky ten, o kterém a ke kterému se tam mluví. Věřím, že je tam taky přítomen. Je i jinde, ale jsou místa, kde je to jeho přiblížení a navštívení snad pravděpodobnější – jako jsou právě kostely.

Informace ze sboru

Sbor obdržel na rok 2025 tyto dotace:

Od MÚ Nové Město na Moravě

- 35.000 – Rok 2025 (s) Mimochoodem
- 10.000 – Příměstský-příkostelový tábor

Od Horáckého seniorátu

- 15.000 – Večery s Hostem

Akce ve sboru červen 2025

6.6.	Setkání učitelů NŠ
10.6.	NM – 10.00 – KAVÁRNIČKA – Lena Lišková o své cestě do Zambie přes Camino Humanitar
20.6.	Kostel NM - koncert pěveckých sborů Novocantus a Janáček
21.6.	Promínání filmu Dezertér a beseda
22.6.	náměstí v Bystřici n.P. 15-17 – ekumenické odpoledne s koncerty
25.6.	Blažkov – 18.00 – výjezdní schůze staršovstva

Pozvání ze seniorátu

MLÁDEŽNICKÉ MOKŘADY

14.-16.8. (srpen!) dobrovolnická akce pro evangelickou mládež v Jihlavě a okolí

POZVÁNÍ DO SBORŮ

Jihlava:

11. 6. od 18.00 ekumenické setkání v evangelickém kostele

Moraveč:

21.6. od 9:30 Zlatá horečka na Valkounově – sobotní akce pro děti a rodiny.

13.7. (červenec) Festival Greenway: Daniel Bartoň o lidských právech, tanec v podání Duo Flamencoranón, tradiční blues zahraje Gwyn Ashton (UK)

Opatov:

6.7. (červenec!) **od 14:00** setkání ve Farském kázku, hostem bude Markéta Slámová, farářka z Velkého Meziříčí a současně nemocniční kaplanka v nemocnici v Jihlavě.

Pelhřimov

6.6. od 18:00 Vernisáž výstavy fotografií autorské dvojice Eloisa Alcaraz + František Bína.

Sázava, Žďár a okolí:

10.6. v 18:00 Večer s hostem, Pepík Bartošek (farář ČCE), beseda "Indie ze severu na jih", Sázava 73 (farní stodola)

11.6. v 18:00 On-line studium knihy Exodus (více

na www.sazava.evangelnet.cz)

15.6. v 18:00 Bohoslužby U tety Hany, slovo Ilona Mužátková,
hudba Výmola & Venkrbec (kytara & saxofon)

Každý čtvrtek v 17:00 setkání Anonymních alkoholiků - (modlitebna
Žďár),

Sněžné:

14.6. v 18.00 spojený koncert dětských pěveckých sborů: Jitřička z
Hradce Králové a Kvíčal ze Sněžného

Velké Meziříčí:

11.6. 18:00 koncert Po ránu o pět níž

15.6. sborový den (konec škol. Roku)

9:00 rodinné bohoslužby, 10.30 koncert Nebend, sborový oběd

Obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice – nad knihou Petra Macka – or

K našemu světu patří války a boje. Ať už se na konkrétní válku díváme jakýkoli, ke křesťanskému přístupu patří také přemýšlení, zda je vůbec možné, aby se křesťan, následovník Krista, do ozbrojeného boje pustil či zapojil. Část křesťanů válku naprosto odmítá a tuto tradici tzv. pacifismu sleduje ve své knize (vyšlé v nakladatelství EMAN) Petr Macek, baptistický kazatel a také docent systematické teologie na ETF UK.

Hned v úvodu se autor pokouší pacifismus vymezit (a rehabilitovat): „Kdykoliv jsme svědky nějaké brutální agrese, ať už jsou její obětí jedinci, nebo celé skupiny obyvatel, či dokonce suverénní státní útvary, a mobilizují se síly a hlasy na obranu těchto obětí, ozve se i apriorní kritika na adresu ‚pacifistů‘, resp. ‚pacifismu‘. Ten je vnímán jako zcela neadekvátní a společensky neodpovědná odezva, která se v zájmu svých etických principů odříká jakéhokoliv odporu vůči této agresi, pokud by měl být spojen s násilím. V očích svých kritiků tak

vlastně stojí na straně agresora a umožňuje mu naplnit jeho z vůli. S tím mnozí pacifisté nesouhlasí. Negativní popis pacifismu jako odmítání války a násilí za každou cenu totiž tomu samotnému pojmu vůbec neodpovídá. Výraz „pacifismus“ vychází z latinského *pacem facere* („působit pokoj“ či „smír“) a zahrnuje celé spektrum představ či přesvědčení o možnostech, jak násilí v lidských vztazích a ve sporech mezi různými skupinami lidí předcházet nebo jak je nenásilným způsobem řešit. Z biblické perspektivy je „pokoj“ odkazem k vizi *šalomu*, kýženému stavu věcí, který zahrnuje celistvost, uzdravení, jednotu a harmonii všeho božího lidu a celku stvoření a uskutečnění původního stvořitelského záměru, který je v souladu s vlastním božím charakterem a vůlí. Z křesťanské perspektivy je středem tohoto smíření všech lidí a sjednocení všech věcí na nebi i na zemi Ježíše Kristus (Ef 1,10).“ (str. 7)

Macek poté sleduje nejprve postoj Bible vůči násilí a jak v případě Starého zákona (to trochu překvapivě), tak toho Nového konstatuje, že oba stojí podle něj na straně nenásilí, milosrdenství a lásky. V dějinách křesťanské církve však po konstantinském obratu (tedy povolení křesťanství a jeho pozdějším stání se v zásadě státním náboženstvím) pozoruje zásadní obrat k učení o tom, že válka je možná a že křesťané a teologie možnost násilného boje umožňují, neřku-li zdůvodňují.

Teprve v „první reformaci“ (kap. 3), nejprve u valdenských a pak také u jednoty českých bratří spatřuje autor reakci odmítnutí války jako takové, coby legitimního prostředku řešení konfliktů. Součástí tohoto posunu v (některých) církvích byl také rozchod se strukturami tehdejšího státu. Totéž pak doc. Macek pozoruje a popisuje také v dějinách „druhé (světové) reformace“, kde v tzv. radikální reformaci spatřuje křesťanský pacifismus, který se ale záhy dostává do napětí s vývojem ve větších církvích vzešlých z reformace, které se začasté stávají i státními církvemi, a tak možnost ozbrojeného boje za jistých podmínek akceptují. Petr Macek dále sleduje i vývoj, který se v těchto radikálních církvích odehrál – třeba v „naší“ jednotě, která se později do jisté míry přibližovala světu tomuto, a tak třeba už povolovala svým členům některá povolání dříve odmítaná (protože krom jiného také v souběhu s vykonáním donucovací moci ve společnosti a vládě – jako byl vládce, soudce či voják).

Samostatná kapitola je v knize věnována Mahátmá Ghandhímu a jeho rozvinutí nenásilného přístupu do značné míry ovlivněného

Ježíšovým kázáním na hoře a v další kapitole pak dalším dvěma významných postavám 20. století, tentokrát křesťanským, totiž Dietrichovi Bonhoefferovi a Martinu Lutheru Kingovi (u obou došlo vlastně protichůdnému pohybu, kdy Bonhoeffer začínal jako pacifista, ovšem dospěl k tomu, že jsou extrémní situace, kdy je lepší i násilně odstranit původce zlého; a Luther King zase zpočátku uvažoval nad jistou mírou násilí nutnou v boji za zrovnoprávnění svého lidu, aby později od ní čím dál více ustupoval). A dále sleduje promýšlení pacifismu v „mírových církvích“, u Karla Bartha i Johna H. Yodera, jehož kniha Ježíšova politika je díky Petru Mackovi již přes 20 let dostupná i v češtině.

Obloukem se tak doc. Macek dostává k tomu, jak se držet Ježíšových slov nejen z jeho kázání na hoře: „Podle pacifistů z ‚mírových církví‘ existuje skutečná křesťanská odpovědnost za společenský řád, ale tato odpovědnost vychází z křesťanské zvěsti... každé z minipodobenství, na nichž Ježíš v Kázání na hoře svůj pokyn k milování nepřátel ilustruje či rozvádí, odkazuje k situaci, kdy se oběť násilí či útisku chápe iniciativy (tedy nastavení druhé tváře, nebo jít ještě jednu míli, nebo vůbec o milování nepřátel – pozn. or). Jde tedy vlastně o jakousi ‚třetí cestu‘, která zabraňuje předvídatelnému násilí (a kontra-násilí). Nejde tedy o to neodporovat, ale jak odporovat (srov. Ř 12,21: ‚Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem‘). Na zřeteli jsou kreativní způsoby převzetí iniciativy, které znamenají jak potvrzení vlastní důstojnosti, tak i zmaření hrozby vztahu, který by byl diktován mocí, resp. mocenskou převahou. Nejedná se tu tedy jen o alternativní jednání uvnitř vlastní ‚domácí‘ komunity, ale i o jednání vůči skutečným nepřátelům.

Lásku k nepříteli (k nepřátelům) realizuje jednání, které ruší spirálu násilí. Jde o jednání, které si bere příklad z Boží trpělivosti vůči nám, a je tak vlastně účastí na onom velmi zranitelném, avšak v jiném pohledu mocném divu proměny, kdy láska k nepřátelům učiní z utrpení nabídku spásy. Jedná se každopádně o trpělivost, která ponechává budoucnost otevřenou. Může to vypadat jako vydání se nepříteli napospas (a může to i tak skončit). Je to však postoj, který má na zřeteli změnu: pokání, smíření, proměnu vztahu. Jedná se o trpělivost, která je skandálně nenásilná, která je riskantní, protože může budit dojem, že otvírá dveře eskalaci násilí a říká si o obvinění z neodpovědnosti.“ (str. 86n)

Je patrné, že autor tuto interpretaci považuje za nosnou a zdá se mi, že se s ním dá souhlasit – je dobře, když do tohoto světa zmítaného boji občas zazní jednoznačné slovo o míru a pokoji.

**Zveme Vás na koncert
pěveckých sborů
Janáček Boskovice**

a

NovoCantus
Lidové písně
evang. kostel
Nové Město na Moravě
20.6.2025 18:00

dirigent
František Ostrý
a
hosté

vstupné dobrovolné **Podporuje**

Antoine de Saint-Exupéry: PROSBA O VŠEDNÍ DEN (z internetu)

Neprosím o zázrak, Pane, ale o sílu pro všední život.

Nauč mě umění malých kroků. Učiň mě hledajícím a nalézajícím, učiň mě sebejistým v pravý čas.

Obdař mě jemnocitem, abych dokázal odlišit prvořadé od druhořadého.

Prosím o disciplínu, abych jen tak neproklouzl životem a rozumně si rozdělil své dny, abych neprospal záblesky světla.

Dovol mi přesvědčit se o tom, že snít o minulosti či budoucnosti mi nepomůže.

Pomoz mi co nejlépe zvládnout to, co je nejbližší, pomoz mi pokládat právě prožívanou hodinu za nejdůležitější.

Chraň mě před naivní vírou, že v životě musí jít všechno hladce.

Daruj mi strážlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy a zklamání jsou přirozenou součástí života, že díky jim rosteme a dozráváme.

Připomínej mi, že srdce se často staví proti rozumu.

Pošli mi v pravou chvíli někoho, kdo má odvahu říci mi pravdu s láskou.

Dej, abych dokázal čekat. Vnukni mi pravou chvíli a pravé místo, kde mohu zanechat balíček dobra, slovy či beze slov.

Nedávej mi to, co si přeji, ale to, co potřebuji.

promítání dokumentu a beseda

Dezertér

sobota 21. června v 18 hodin
Kulturní dům (salonek č. 1 v prvním patře)
Nové Město na Moravě

Příběh Alexeje Ženatého, zběha sovětské armády, který v roce 1990 dezertoval a po dramatickém útěku, a skrývání na zdejší evangelické faře, u nás získal politický azyl. V dokumentu se mimo jiné dozvíte i to, co si myslí o současném ruském režimu a „speciální operaci“ na Ukrajině.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Do příspěvků není obsahově zasahováno. Názory autorů příspěvků nejsou vždy totožné s názory redakce nebo Farního sboru ČCE v Novém Město na Moravě. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické
Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nmmn@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 253070437/0600

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz